

Vass Norbert

Szótlan

Attól fogva, hogy beborul, errefele sötét van,
de mint a farakás alján vagy a gyomorban.
Kukoricacsövekbe csavarva ébred
és a föld felől jön, akár a csönd.
És mintha egy gyászoló sírásó köpné
az égre, így lesz szemre szem,
szénmozaik, odafönn.

A felhők közül a Napraforgó-teraszig
pásztorkutyaszőrbe bújva lopakodik. És a pálinka
megfeketedik és megdermed minden matt szembogár.

Hegedűhangban száll a városon végig, és a kéményen át,
eléri a konyhák követ, jó illatát és megköt tőle a szájban
a szó, a szívben a vér, és megköt tőle az agyban a vágy.

Ében köptetővel telnek meg a kutak, és lelassítja
lépteit házunk előtt egy szótlan, megnyerő alak.
A gyertyákat elfújja, szemünkre forró szurkot önt.
Aztán az égbe ugrik, hogy sísapkát húzzon a Holdra, odafönt.